

MENORQUÍ SÍ, CATALÀ CLAR

Com que la millor manera de rompre el gel és presentar-se, començarem amb les dues formes que utilitzam a Menorca per identificar-nos, per presentar-nos a una altra persona o per demanar el nom a algú: ser de *nom* o *nòmer*. No és estrany sentir, a casa nostra, frases com “Què serà de nom el teu fill?”, “Jo som de nom Caterina”, a la zona central i del llevant de l'illa, o bé “Mon pare nom Miquel”, “Ara no record què nomia aquella escriptora”, a la zona de ponent.

Com es van formar, però, aquests verbs? Com hem dit, són sinònims d'*anomenar-se*, *dir-se*, *haver nom* o *tenir nom*. Així, tenim que ambdues formes procedeixen de les preguntes “Què ha nom?” o “Què has nom?”. En el primer cas, la *e* del pronom *què* es neutralitza, com es pronuncia a la zona de ponent de l'illa, i anul·la l'auxiliar *ha*, de manera que queda convertida en “Què nom?” i la forma *nom* s'interpreta com la tercera persona del singular d'un verb que es construeix a partir d'aquesta forma, el verb *nòmer* (que a Ciutadella la gent pronuncia fent la força sobre l'última síl·laba). I en el segon cas l'auxiliar *haver se* substitueix per l'auxiliar *ser* (igual que ho feim en altres casos com “Què ets fet?” o “Què ets dit, ara?”) i s'hi incorpora la preposició *de*, de manera que queda convertida en “Què ets de nom?”, i així es fa amb tots els temps verbals.

Aquests són idò, per entendre'ns, els nostres sinònims regionals dels verbs *dir-se* o *anomenar-se*, i és del tot legítim, correcte, i fins i tot diríem que recomanable,

fer-los servir en qualsevol situació comunicativa, les formals i les no tan formals, perquè no només són part del lèxic català, sinó que contribueixen a enriquir-lo.

Ara bé, el que hauríem de desterrar del nostre vocabulari és una expressió que, malauradament, comença a ser habitual entre els més joves i que no és més que una mala traducció del castellà, ja que el verb *nòmer* no és en cap cas un verb pronominal, com sí que ho és el verb castellà *llamar-se*. Així, avui dia sovint sentim a dir: “Com te noms?” o “Jo me nom Josep”, expressions que destrossen l'oïda dels que ja no som tan joves, però que podrien acabar imposant-se si no transmetem

a les noves generacions les formes pròpies de la nostra manera de parlar.

Amb el doble objectiu de normalitzar aquestes formes i de fomentar l'hàbit de posar noms propis de persona en català i que tinguin tradició en la nostra cultura, el Consell Insular va publicar fa anys sengles tríptics titulats *Què noms?*

(1991) i *Som de nom...* (2000), en els quals apareixen els noms propis més comuns en català i els hipocorístics que se'n deriven, és a dir les formes més familiars o afectuoses, com ara *Bep* (de Josep), *Guada* (de Margarida), *Tyfol* (de Cristòfol) o *Nina* (de Caterina), i que en català, recordem-ho, tenim la manera pròpia de formar-los, ja que ho feim a partir de la darrera part del nom, a diferència del castellà, que ho fa a partir de la primera part (*Cris, Marga, Magda...*).

ÉS LEGÍTIM, CORRECTE I, FINS I TOT, RECOMANABLE FER SERVIR LES EXPRESSIONS 'SER DE NOM' O 'NÒMER' PERQUÈ CONTRIBUEIXEN A ENRIQUIR EL LÈXIC CATALÀ

Vols consultar el tríptic *Som de nom...* del Servei d'Assessorament Lingüístic?
← Clica aquí